

hvorunder en person kan udsendes, hvis der bliver fredelige forhold dér, hvor personen kommer fra.

I praksis benytter man ikke den mulighed, og derfor er mit spørgsmål: Når man nu vil lave denne her særlov, hvor man giver en række personer midlertidigt ophold i Danmark, vil de så, hvis det er således, at man med sikkerhed og værdighed kan tilbagesende personerne, blive tilbagesendt, også selv om de ikke selv ønsker det? Det er et meget enkelt spørgsmål, jeg stiller. Det må også være muligt for fru Dorte Bennedsen at forholde sig til det.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil gerne starte med at sige undskyld til hr. Thulesen Dahl for, at jeg ikke hørte efter. Mit problem er, at jeg har hørenedsættelse, og når der er så meget støj i salen, kan jeg ikke høre, hvad der bliver sagt. Jeg havde svært ved at høre, hvad fru Pernille Frahm sagde. Derfor var jeg nødt til at spørge hende. Og det er altså også en henstilling om at få lidt mere ro i salen. Det er faktisk svært, når man hører dårligt.

Til fru Pernille Frahm: 2 plus 5 år, jamen det var jo det, jeg vekslede ord med hr. Søren Søndergaard om. Denne siger 2, og den anden siger 3, og i min regnebog er 2 og 3 lig med 5. Men det synes jeg er nogle af de ting, man kan se på – det var derfor, jeg henviste til revisionsparagraffen.

Så talte hr. Thulesen Dahl om midlertidighed. Jeg er nødt til at sige til hr. Thulesen Dahl, at hvis man læser lovforslaget, og hvis man læser de svar, der er givet under udvalgsbehandlingen, så fremgår det jo, at hvis forholdene ændrer sig – der er nogle betingelser for, at der er ophold her, ligesom der er det under udlændingeloven – og hvis de betingelser ikke længere er til stede, kan de pågældende vende tilbage.

Og jeg ved godt – hr. Thulesen Dahl behøver ikke at ryge op med det samme – at det, jeg skal svare på, er, om vi vil tvinge dem ud; vil vi tage pisken og smide dem ud? Jeg tror, det er et fuldstændig retorisk spørgsmål, for det, jeg oplever, er, at disse mennesker i virkeligheden nødt vil væk fra nærømråderne dernede, for de vil jo tilbage til deres egne områder.

Men det er klart, at hvis betingelserne ikke længere er til stede, hvis FN og UNHCR kan komme og sige, at de kan vende tilbage i sikkerhed og værdighed, så skal de vende tilbage. Det fremgår af loven, det fremgår af de spørgs-

mål og svar, der er givet under udvalgsbehandlingen, som enhver i Retsudvalget kunne have sat sig ned og have læst.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Som en backbencher her i Folketinget, der sidder helt nede bagi, skal jeg give fru Dorte Bennedsen fuldstændig ret i, at det nogle gange kan være utrolig vanskeligt at høre, hvad der foregår oppe fra talerstolen, så det skal jeg ikke lægge fru Dorte Bennedsen til last.

Men jeg forstår altså stadig væk ikke – og derfor vil jeg godt gentage spørgsmålet – hvad der er baggrunden for, at man i forhold til, hvordan bosnierloven endte med at se ud, i denne her lov laver en klar forringelse, fordi man siger: 2 års midlertidighed, derefter kommer asylbehandlingen – hvor lang tid den er, ved vi ikke – og dertil kommer så 3 år, hvor man stadig væk kan sendes tilbage. Det vil sige en usikkerhed, som er på mindst 5 år, måske 6 år.

Det var jo lige præcis det, Socialdemokratiet, De Radikale, SF og Enhedslisten sagde, da vi lavede revisionen af bosnierloven: Vi vil ikke være med til, at folk skal leve i usikkerhed så længe. Det ville Venstre og De Konservative godt. Derfor lavede de en frygtelig ting hen over julen og udsatte behandlingen af loven.

Men hvorfor laver man nu den politik, som Venstre og De Konservative stod for dengang? Hvad er grunden til, at Socialdemokratiet har skiftet holdning, og ikke har den samme holdning, som de havde sidst?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det, der er hele kernen i det, jeg forsøger at spørge fru Dorte Bennedsen om, er jo lige præcis det, fru Dorte Bennedsen også svarer her med ordet »kan«: at man inden for en vis periode kan tilbagesende flygtninge, som har haft midlertidigt ophold her i landet, men man gør det ikke.

Et af de spørgsmål, som Dansk Folkeparti har forfulgt i udvalgsarbejdet, er lige præcis, i hvilket omfang man benytter muligheden for efter den almindelige udlændingelovgivnings muligheder at tilbagesende flygtninge inden for den 3-års-regel. Og der har været fremsendt en række prøvesager, og det viser sig i praksis, at så gør man det overhovedet ikke; man benytter sig ikke af muligheden.